

Predvianočné útrapy

KATE STEWART

Predvianočné útrapy

Preložila Diana Pavlíková

IKAR

PREDVIANOČNÉ ÚTRAPY

Kate Stewart

The Plight Before Christmas

First published 2021 by Kate Stewart

Paperback edition first published 2023 by Pan Books
an imprint of Pan Macmillan

Cover design © by Adrián Macho

Translation © 2025 by Diana Pavlíková

Slovak edition © 2025 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-575-0368-2

Svojej rodine,
ktorá ma drží nohami pevne na zemi.
Lúbim vás z celého srdca.
A... po dvadsiatich piatich knihách je asi načas
spomenúť aj tých hajzlov, ktorí mi zlomili srdce.
Vďaka za muníciu.

Clark Griswold na niečo prišiel, aspoň čo sa týka jeho každoročného sviatočného zrútenia. A keďže moje posledné tri týždne boli plné útrap – ďalší rozchod, zlomený palec na nohe, pracovné povýšenie, ktoré som si zaslúžila, ale nedostala –, vôbec nemám náladu oslavovať ani mať tie NAJšťastnejšie a NAJveselšie Vianoce.

Keď mama trvala na tom, aby sme sa všetci zišli na zašlej chate starých rodičov a tradične oslávili Vianoce s rodinou, mala som v úmysle naladiť sa na sviatočnú atmosféru pomocou troch kráľov: Johnnie Walker, Jack Daniel's a Jim Beam. Ale títo chlapci mi vôbec nepomohli zmierniť šok ani zahojiť ranu z toho, že hneď prvý deň našich sviatočných osláv sa na prahu dverí objavil môj BÝVALÝ.

K Santovi sa očividne nedostala správa, že tento vianočný škriatok toho má už dosť.

Na týždeň som uviazla s mužom, ktorý mi takmer pred dvadsiatimi rokmi zrovnal srdce so zemou, a jediné, čo som mohla urobiť, bolo pripraviť sa na zápas a spoľahnúť sa na to, že som na domácej pôde.

Vedela som, že som nemala vypiť ten posledný pohár vaječného likéru.

Vedela som, že som sa pod imelom mala vyhnúť jazýčkovej s jediným mužom, ktorý mi zlomil srdce. Vedela som, že som sa nemala vyspať s diablovým partákom v deň narodenia nášho Pána.

Možno za to mohol likér. A možno tie klamlivé svetlomodré oči, husté, anjelské vlasy a úsmev, z ktorého by sa každej vyparili nohavičky. Ale hlavne za to viním Elia, pretože on vždy vedel, ako si ma omotať okolo prsta.

Ja hlúpa som si myslela, že Vianoce s rodinou plné nostalgie Scroogea vo mne zmenia, ale z tohtoročných sviatkov ostal len popol. Zápalku nechávam v ruke duchovi minulých Vianoc.

Rolničky, rolničky, najhorší to čas.

Prvá kapitola

WHITNEY

Rolníčky, rolničky, NAJHORŠÍ TO ČAS!
„Blahoželám, Stuart,“ precedím pomedzi zuby a pri-
pijem si s ním vínom v plastovom pohári zasypanom rol-
ničkami.

„To znelo *naozaj úprimne*...“ povie so štipkou pobave-
nia v hlase a zazrie na mňa, „ale ďakujem, Whitney.“

Bok po boku prechádzame pohľadom po vyhrote-
nom divadle, ktorému sa bez zábran oddávajú naši ko-
legovia. V duchu rozmýšľam, na koho staviť, kto z nich
sa po divokej noci zahanbene pozbiera domov. Mierne
zodvihnem kútiky úst, keď sa pohľadom zastavím pri
Sophie, ktorá je uprostred dôverného rozhovoru s Jo-
nathanom, mužom, po ktorom túži, odkedy pred rokom
a pol nastúpil do firmy. Stoja v rohu, ich telá prahnú
po blízkosti – jeho viac než jej –, a hoci vidím, že sa
Sophie krotí, jej tvár odrážajúca nadšenie, šok a túžbu
žiari. Síce sa mierne usmievam a v duchu povzbudzu-
jem priateľku, ale nedokážem sa zbaviť nenávisti k mu-
žovi pri mne, z ktorej mi stále vrie krv. Napijem sa vína
a nechám ho na jazyku celých desať sekúnd, aby som
sa upokojila, kým mám ešte možnosť byť tá múdrejšia

a ustúpiť. Nielen to víno sa ťažko prehĺta a prebúdza vo mne predvídateľnú hysterku.

„Obaja vieme, že som si to povýšenie zaslúžila viac. Pracovala som nadčasy, získala som najväčšieho klienta a zorganizovala som najúspešnejšiu kampaň roka.“

„*Jeden* človek tím netvorí, Collinsová.“ Uškrnie sa do pohára.

„Ja aspoň nikomu *neleziem do zadku*.“

„Whitney, Stuart, ste k sebe milí?“ Prikmotrí sa k nám náš šéf Rich, ktorý so snehobielymi vlasmi, s nápadne vypúleným bruchom ponad oblekové nohavice a cviklovočervenými lícami, ktoré sú výsledkom sviatočného hodovania, vyzerá ako korporátny Santa. Nasilu naňho vyškerím zuby, akoby mi práve nezaťal sekeru do budúcnosti, keď oznámil, že novým viceprezidentom marketingu bude Stuart.

„Len som mu blahoželala,“ vyrovname odsekne.

„Presne tak,“ Stuart ubezpečí Richa a posúvajúc si okuliare po štíhlom zahnednutom nose mi ako ten múdrejší ustúpi z cesty. No dobre, nemá ho naozaj hnedý, ale jeho osobnosť ma odpudzuje. Okej, väčšinou je to milý chlap, občas aj hotový svätec, ale Richovi skutočne lezie do zadku – za tým si stojím. Stuart je okrem iného aj oddaný hráč golfu, vďaka čomu je oproti mne vo výhode, pretože na golf chodí zvyčajne s Richom a už od skorej jari s ním skrášľuje kanceláriu samolúbybm úšklabkom a rovnakým opálením. Ich dlhé „obedy“ a zbližovanie sa cez karate v suteréne v štýle *Bratov z donútenia* zo mňa spravili odpadlíčku. Hoci by som rada verila, že sexizmus na pracovisku už nie je taký bežný, Rich je klasický príklad toho, prečo stále

existuje. Je dosť starý na to, aby začínal ešte v ére *Ši-lencov z Manhattanu*, čo znamená, že moja šanca stať sa viceprezidentkou bola fuč, skôr ako som sa o tú pozíciu vôbec mohla uchádzať.

Som si istá, že Stuarta povýšil na základe pravidiel chlapčenského klubu, ktoré zohľadňujú ich chlapeckú lásku a jeho presvedčenie, že ten chlap s vtákom v nohaviciach stojaci vedľa mňa sa na tú pozíciu hodí viac ako ja. Kým ja som nekonečné hodiny dvorila klientom a statočne viedla kampane, Stuart končil každý deň presne o šiestej – aj keď sme mali veľa práce – s tým, že *rodina je na prvom mieste*.

To mi je teda výhovorka.

Dobre, možno to, že vo voľnom čase pracuje s mládežou a ako tréner pomáha neziskovým organizáciám, je dostatočný dôvod na to, aby pár dní v týždni odišiel skôr, ale zvyšné dni mohol ostať v kancelárii a pracovať tak dlho ako ja.

Aj keby každý deň trval na tom, že musí ísť domov k tehotnej manželke – psychiatrické, ktorá pomáha vojenským veteránom opäť sa začleniť do spoločnosti –, nemal by sa na to vyhovárať.

Nech ide do pekla. To, že pravidelne beriem antikoncepciu a neviem, ako sa švihá golfovou palicou, ešte neznamená, že si nezaslúžim povýšenie.

Som len... nezávislá.

Nemusím sa okrem práce venovať rodine alebo nezištne tráviť voľný čas, aby som bola prínosom pre spoločnosť.

Okrem toho, že v práci trávim nehorázne veľa času, občas do kancelárie donesiem kávu. A aj ja v niečo verím.

Len neverím, že vstávanie v nedeľu o siedmej ráno stmeľuje môj záväzok k mužovi nad nami.

Navyše ja spánok potrebujem, aby som mohla pracovať nadčasy, na ktoré sa Stuart vykašlal.

Snažím sa udržať na tvári úsmev a prikyvovať, keď treba, no uvedomím si, že za toto svoje zmýšľanie určite skončím v pekle.

V tejto chvíli sa cítim rozhorčene, pretože posledné tri týždne boli peklo na zemi. Dnes som sa dozvedela, že pán Dokonalý, hráč golfu, najlepší manžel a úctyhodný občan, ktorý má #perfektnýživot, mi ukradol povýšenie a zmysel života. Táto novinka mi len potvrdila, že moje obdobie útrap sa ešte nekončí.

Ktokoľvek, kto by zažil v poslednom čase moje šťastie, by sa cítil trochu rozhorčene a nevraživo, hlavne pár chvíľ po tom, čo by počul, ako veľmi si Stuart tú pozíciu zaslúži. Bola to len trpká kokteilová čerešnička na posratom zmrzlinovom pohári, ktorý hltám už tretí týždeň.

Ako tak skúmam pohľadom veľkú prázdnu kanceláriu za dvoma mužmi, ktorí si blahoželajú za to, že si vedia pri močení napísať mená, prenikne do mňa ešte viac trpkosti. Kanceláriu, po ktorej som túžila a pre ktorú som makala ako fretka, odkedy som prišla do firmy. Už roky sa snažím byť najlepšou v odbore, prahnem po uznaní. Ale v poslednom čase mi toho život nakladá jedna radosť a teraz som schytala podpásovku.

Všetko sa to začalo, keď som si pred tromi týždňami zlomila palec na nohe, zranenie, ktoré ma postihlo, keď som sa snažila vyhnúť psiemu hovnu počas ranného behu. Bolo to zvrátene ironické, keďže som pred ním

uskočila a palcom narazila priamo do hydrantu poliateho čerstvým močom. Bezpochyby to bol darček od toho istého psíka. Odvtedy sa mi pomaly rúca úplne každá oblasť môjho života.

Presne týždeň po tom, čo som si zlomila palec, Kyleovi praskol kondóm. Viedlo to k panike, *mojej* panike. Prečo? Muž, s ktorým som sa zaplietla, je síce pekný na pohľad, no na rozdiel od mojich predchádzajúcich známostí mu v hlave zívá prázdnota. Aj napriek mojej zaprášenej maternici a naozaj malej šanci, že by som niečo počala, som to nechcela riskovať.

Kruté? Rozhodne.

Ale náš rozchod prebehol asi nejak takto.

„Nemyslím si, že nám to kľape.“

„Prečo?“

„Každý sme niekde inde.“

„Nerozumiem tomu, Whitney. Obaja sme v mojom byte.“

Koniec hry. Hrala som ju len preto, lebo bolo príliš jednoduché sa mu vyhnúť, keď som ho nepotrebovala. Uveril mi *akúkoľvek* výhovorku. Isté obdobie som to dokonca brala ako šport: akú výhovorku mi zožerie tentoraz? Mala som veľmi dobrý dôvod na to, aby som sa dočasne s Kyleom zahrávala, pretože aspoň podľa mňa má ten najdokonalejší dvadsaťcentimetrový penis a vždy vedel, ako ho použiť. Ostala som s ním takú *dĺžku*, ako vravím, dvadsať centimetrov, pretože sa mi to v tejto etape života hodilo.

Keďže sa považujem za šikovnú, schopnú dievčinu, nechystala som sa vzdať tohto vzťahu len preto, že nedokážeme komunikovať. Od Kylea som neočakávala romantické ani podnetné rozhovory. Potrebovala som sa

po dvanástich hodinách v kancelárii uvoľniť. Čo sa mi na Kyleovi páčilo? *Vždy* mal dobrú náladu, čo znamenalo, že mi bol k dispozícii zakaždým, keď som na to mala chuť. Bol ako dokonalé masážne kreslo. Ale keď mu praskol kondóm a ja som si s hrôzou uvedomila, že som sa takmer rozmnožila s hlúpejšou verziou Joeyho z *Priateľov*, musela som to ukončiť.

Radšej sa budem cítiť zle za to, že som ho využila na naplnenie vlastných potrieb a potom ho zahodila, ako by som mala byť tehotná s chodiacim dildom. Pravda však je, že občas ma v noci premôže pocit viny. Kým sa snažím ignorovať prejavy lásky medzi Richom a Stuartom, vyšlem v tichosti krátku modlitbu, aby si Kyle našiel niekoho, kto si ho zaslúži, pretože ja som nebola hodna ani sekundy jeho oddanosti. Možno nebol na rovnakej intelektuálnej úrovni ako ja, ale bol láskavý, starostlivý a načúval. Takého partnera som nemala už *roky*.

Ďalší zásah som schytala, keď sa mi na ceste domov – po rozchode – pokazilo auto a jediný automechanik, na ktorého som mala číslo, bol v skutočnosti dvadsaťcentimetrový Kyle. Auto, ktoré som sa chystala vymeniť, hneď ako by mi na novej pozícii zvýšili plat.

Takmer z úplného dna sa znova zahľadím na Stuartovu novú kanceláriu, aby som oplakala teraz už celkom zbytočné plány na jej vymaľovanie, a keďže Stuart a Rich sa odo mňa pomaly vzdávajú smerom k večierku, prikradne sa ku mne moja asistentka Zoe.

Zoe nasleduje môj pohľad a vidí, ako Rich potľapkáva Stuartovi plece. Znova si odpijem z vína a cítim, ako ma zaštiepe v hrdle.

„O to povýšenie ťa pripravili. Všetci vedia, že si si ho zaslúžila. Aj keď Stuart je ten najmilší človek na planéte.“

Otočím sa k Zoe, stážistke, ktorú som si najala minulý máj, hneď ako ukončila štúdium. Keď z jej výrazu vyčítam, že ju to naozaj rozhorčilo, ulaví sa mi. Z dvoch pohárov lacného vína – lebo Rich sa na svoje meno nepodal a ironicky je tým najväčším držgrošom, ktorého poznám – sa mi uvoľní napätie v pleciach, obrátim sa k nej a podelím sa s ňou o svoje sklamanie.

„Zamýšľal sa niekedy, na čo je to vôbec dobré? Keď dostaneš, čo chceš, budeš toho chcieť ešte viac. Veď *celý život* tvrdo pracuješ, usiluješ sa o niečo, a keď to získaš, čo potom? Možno si uvedomíš, že sa ti to neoplatilo. Veď vieš, vzťahuje sa to na *všetko*. Spoznáš dokonalého chlapa, úplne si rozumiete, a prvýkrát, keď ťa pobožká, ucítiš, že mu zapácha z úst.

Alebo si konečne kúpiš tie topánky, na ktoré si sa tak dlho pozerala a šetrila celé mesiace, a keď si ich obuješ, zistíš, že sú to tie najnepohodľnejšie ihličky na svete. Na čo to celé bolo? Koniec koncov, nikto si ani nevšimne, že si tie topánky mala na sebe. Ušetríme sa od tej bolesti chrbta a kúpme si tenisky a vibrátor, lebo inak skončíme s účtom na kreditke za nepohodlné topánky, ktoré si ani nemôžeme dovoliť, a neodvratne aj so zlomeným srdcom. Je to ako... nech urobíme čokoľvek, nech *chceme* čokoľvek, život nás sklame a mladšie už nebudeme, vytvorí sa nám vrásky a potom, veď vieš...“ Prejdem si palcom cez hrdlo.

Moja dvadsaťtiročná asistentka výrazne zbledne a s otvorenými ústami sleduje, ako padám zadkom na úplné dno.

To si prehnala, Whit. A náramne!

Keď zo seba vypustím aj mne cudzí chechot hodný zloducha z Disney rozprávky, dopadnú na mňa zvláštne pohľady. Tľapnem ju po pleci, aby som ju upokojila. „Žartujem. Len žartujem.“

Obdarí ma neistým úsmevom a sprievodným klamstvom. „Ja viem.“

Vidím, že sa ma teraz bojí alebo sa bojí o mňa. Nie som si istá, čo je horšie. Aj keď sme sa za posledných šesť mesiacov zbližili, je mi príliš trápne to rozlúštiť.

„Netráp sa, Zoe. Bojím sa výšok, takže dnes večer sa na strechu nechystám. Ty už odchádzaš?“ Pozastaví sa, obraz mladosti, krásy a jasnej budúcnosti. Dúfam, že som ju svojím uštipačným jazykom nepošpinila.

„Áno, idem za priateľom. Chystáme sa dnes k jeho rodičom.“

„Takže to začína byť vážne? Stretávka s rodičmi?“

„Hej, padlo to na tento týždeň.“

Cítim sa ešte horšie, keď vidím, že sa za to predomnou hanbí. Moja vlastná asistentka je svedkom hlbín môjho zúfalstva.

„To je úžasné.“ Usmejem sa na ňu najúprimnejšie, ako viem. „Veľmi sa tomu teším.“

Je ťažké nespozorovať úľavu v jej očiach. „Ďakujem. Už sa neviem dočkať, ale trochu sa aj bojím.“

„Nič sa neboj. Oblúbia si ťa. *To on má šťastie, že ťa má,* nezabúdaj na to.“

Ďalší obrovský úsmev. „Vďaka, šéfka.“

„Zoe, po miliónykrát, volaj ma Whitney.“ Obrátim sa späť k večierku a začujem, ako na celé poschodie reve ohlušujúca spätná väzba z mikrofónu na karaoke, čo znamená, že takmer všetci si budú volať Uber.

„Už ma vyháňajú,“ zažartujem. „Idem za tebou.“

Zoe prikývne a rýchlo zodvihne iPhone, ktorý má navždy prilepený k dlani. „Nechám si pre istotu zapnutý mobil.“

„To si vyhod' z hlavy,“ poviem prísne. „Nebudem ti volať. Vezmi si voľno. Budeš ho potrebovať. Síce sme dnes neuspeli, ale stále sme v hre.“ Aj ja v tej vete počujem falošnú odvalu. Môj entuziazmus odtiaľto už dávno odišiel a ja sa ho rozhodnem nasledovať.

„Šťastné a veselé, Zoe.“

„Aj tebe. A vďaka za prémiiu.“

„Zaslúžila si si ju.“ Iba na to sa teraz zmôžem, keďže pre nevítanú emóciu, ktorá sa valí von, cítim neprestajné pálenie v hrdle.

Zoe sa, našťastie, tvári, že si moje lesklé oči nevšimla, zamáva mi a odíde k výťahu.

Na prahu krízy stredného veku sa rozlúčim s najbližšími a vezmem si z kancelárie kabát.

Konečne som na odchode, cestou k výťahu zvrastím tvár, lebo na moje bubienky zaútočí naša grafička Paula s tým najhorším podaním piesne *Have a Merry Little Christmas*.

Keď poslednýkrát prechádzam pohľadom po večierku, objaví sa pri mne Sophie a ja sa snažím v sebe nájsť to isté sebavedomie, s ktorým som sem ráno napochoďovala.

„Bože môj, Whitney, neuveríš vlastným ušiam!“ spustí Sophie šeptom, ktorý sa však zmení na krik zladený s oslím híkaním Pauly. Modlím sa k Bohu, aby ju nikto nenahrával, pretože zajtra s triezvymi ušami by to považovala za materiál hodný vydierania.

Otočím sa k Sophie a vyškerím na ňu zuby. „Videla som vás. Odprevaď ma k výtahu. Už to nezvládam.“

Sophie sa celá bez seba zachichoce, zriedkavý zvuk od mojej cynickej priateľky, ktorú tak veľmi zbožňujem. Cyničku však zrejme pohltila stoosemdesiatdvacentimetrová dávka dopamínu podaná chlapom, na ktorého mala vždy zálusk. Takto vplýva na ľudí láska.

Ja som to zažila asi iba raz.

„Ja viem. Znie ako nadrogovaný somár.“

To je moje dievča.

„Presne to som si myslela aj ja.“

„Vieš, mohla by si im tu spraviť poriadnu scénu a aj by si mala.“

„Nemám záujem.“ Letmo na ňu pozriem a nasajem jej žiaru. „Videla som vás dvoch v rohu. Tak spusti.“

„Len čo odošle posledný e-mail a zamkne si kanceláriu, ma vezme do baru.“

Na ceste k výtahu si uchmatnem košíček nadmernej veľkosti s kopou zelenej cukrovej polevy a odlúpnem z neho papierik so Santom Clausom.

„Začali sme nevinne o počasí, ale po pár minútach to bolo ako... Obaja sme mali už dosť krúženia okolo vzájomnej príťažlivosti. Chcela som sa mu priznať a on ma predbehol... A, ach...“ Priam si podskočí na lodičkách.

„Čo ti povedal?“

„Vraj ho už unavovalo rozmýšľať nad tým, čo si myslím ja. Bože môj, ale to, ako to povedal.“

Druhýkrát za desať minút sa mi podarí nahodiť úprimný úsmev. Zdá sa, že ľudia v mojom okolí zažívajú opačný efekt mojej trojtýždňovej nespokojnosti.

K tomu priateľovi si nič necítila.

Palec na nobe sa ti už takmer zahojil.

Nové auto si potrebovala už roky, nie týždne.

Povýšili Stuarta. To prežiješ.

Dokonca aj keď sa snažím prehovoriť na lepšiu náladu, sila poslednej rany sa naozaj nedá ignorovať.

„Zrejme ťa čaká pekný večer. Veľmi sa z toho teším.“

Sophie po mne hodí ustarosteným očkom a ja stisnem gombík na privolanie výťahu.

„Naozaj ma mrzí, že ťa nepovýšili. Ak ti to pomôže, reagovala si na to ukážkovo. Ak ma dnes večer potrebuješ, môžem...“

„Ani sa neopováž. Hneď ráno odchádzam do Severnej Karolíny a ešte som sa nezbalila. Mám čo robiť. Naozaj sa z teba teším, len mi napíš, ako bolo.“

„Si si istá?“

„Áno. Som v poriadku, prisahám.“

Keď sa obráti k večierku, Jonathan sa vynorí z kancelárie, hľadá ju v dave. Obe sledujeme, ako prechádza pohľadom po miestnosti, a ja cítim, ako z nej sála očakávanie.

„Chod“, nalieham a Sophie ma krátko objíme. Musím sa snažiť, aby mi nerozpučila košíček.

„Šťastné a veselé, Whit.“

V hrdle sa mi vytvorí hrča, ten pocit strasím, aby nevidela, ako veľmi som jej objatie potrebovala.

„Šťastné a veselé“, zamrmlám. „Chod' už za ním a nieže mi zabudneš napísať.“

Oslepí ma úsmevom a úplne sa mi zmení pred očami, vystrie sa a sebavedomo vykročí k Jonathanovi – jemne pri tom hýbe bokmi. Jonathan si jej boky všimne, hneď

ako ju spozoruje. Na tvári sa mu vyčarí sexy a spokojný úsmev.

Nepriamo nasávam túto chvíľu, a ako to s ňou prežívam, závidím jej a už sa teším na správu, ktorú mi pošle. Otvoria sa dvere do výťahu a napriek tomu, že som rozladená, cítim, ako sa vo mne prebúdza starý kúsok mňa – kúsok, ktorý po takýchto chvíľach vždy túžil.

Vo výťahu sa s košíčkom a kabelkou v rukách pozriem na mobil a všimnem si, že mám neprečítanú správu od sestry.

Serena: Kedy prídeš?

Zajtra.

Serena: O koľkej?

Uvidíš.

Serena: No hovor, o koľkej?

V hneve si napchám ten veľikánsky košíček celý do úst, aby som si uvoľnila prsty.

Chceš vedieť, kedy ti prídem strážiť deti? Tento rok to budeš musieť hodiť na starkú. Ja sa totiž chystám byť celý čas pod parou.

Serena: V poslednom čase sa správaš ako krava. Len sa teším, že prídeš. Teda aspoň som sa *tešila*.

Prepáč. Práve som zistila, že povýšili Stuarta. ☹️

Serena: Zabudla som, že si sa to mala dozvedieť dnes. Viem, ako veľmi si po tom túžila. Mrzí ma to.

Ďakujem.

Serena: Tak pod' rýchlo sem. Rozveselím ťa. A počkaj, kým uvidíš, ako to tu vyzerá. Mama sa prekonala. Bude to úžasné. Naozaj.

Zvyčajne by som sa na príležitosť tráviť čas s rodinou ihneď vrhla, ale vôbec sa neteším, ako sa budem musieť nasledujúce dni pretvarovať, aby som to prežila. O vianočnú náladu ma pripravil Rich, keď oznámil, kto bude novým viceprezidentom. Aj napriek tomu vo mne začne pučiť malá nádej, že práve moja rodina ma dokáže dostať z tejto krízy.

Dobre. Teším sa. Lúbim ťa.

S preplnenými ústami si začnem utierať zvyšky polevy z tváre. Otvorí sa výťah, a keď začujem tlmený spev z karaoke, uvedomím si, že okrem vreckovky som zabudla stisnúť gombík na prízemie. Nielen to, ocitnem sa zoči-voči dvom najatraktívnejším kolegom, Jaredovi a Wesovi, s ústami a bradou od neónovozelenej polevy. Obaja majú okolo tridsiatky, najal ich tento rok Rich, vraj sú „budúcnosťou firmy“. Prišli s lepkavými prstami a uchmatli mi celú kampaň. Dvaja muži, ktorým som pohrozila, že si ich podám, len čo odišiel klient. Títo dvaja muži na mňa teraz zízajú s vypleštenými očami, zatiaľ čo ja sa zúrivo a zahanbene snažím utrieť polevu zo svojej